

**BLADEN UIT DE MEMOIRS VAN
PETRUS BORCHARDUS BORCHERDS.**

Borchers

AM

altijd gereed om namiddagbezoekers te ontvangen en onderhielden die met werkelijk gezellige gastvrijheid. Hun wijze van die te toonen was niet kostbaar en hun gasten verwachtten ook niet anders, daarom waren de bezoekers altijd welkom. In den Gouvernmentstuin was een priël van eikeboomen ongeveer honderd voet lang en dertig breed, bedekt met en beschaduwd door bladeren en takken, dat bekend stond als de *kolfbaan*. Daar waren verscheidene zitplaatsen beschikbaar en de families, die er gebruik van maakten waren over 't algemeen goed gekleed en nu en dan door den Gouverneur, zijn ega en kinderen of door de bewoners van het Gouvernmentshuis en vreemdelingen ontvangen. Aldus bestond er een aangename omgang tusschen de bezoekende partijen.

Aan het einde van de Gouvernements Tuinen was er geen uitgang, zooals nu: de *paddock* (het park) en het College en andere gebouwen vormden één ommuurd plein. Verscheidene soorten van wilde dieren, zooals herten, struisvogels, groote schildpadden, enz. waren in een open ruimte, terwijl de gevaarlijke, zooals leeuwen, tijgers, wolven, jakhalzen, enz. in afgescheiden hokken aan het publiek werden tentoongesteld (waar nu het College staat) en waar het middelpad eindigt in een groot hek.

Het plein rechts van dat pad, boven den tegenwoordigen Botanischen tuin was smaakvol uitgelegd en voorzien van verschillende bolgewassen, planten en heideplanten, gedurende het bestuur van Generaal JANSSENS. Een lid van het Politie-hof, een zekere heer SALIS, stelde er veel belang in, de bebouwing en de verbeteringen te bestieren, en een zekere heer THIBAULT, een Fransche ingenieur, een man van veel smaak, maakte een plan voor den tuin en voerde dat ook uit; een kleine kronkelende stroom met fantastische bruggetjes liep door de gronden, waaraan ook een doolhof van kleine eikeboomen was gevoegd. Sommige